

Homília pápeža Františka na Božskej liturgii sv. Jána Zlatoústeho v Prešove

„My – hlása sv. Pavol – ohlasujeme Krista ukrižovaného (...), Božiu moc a Božiu múdrosť“. Z druhej strany apoštol netají, že kríž v očiach ľudskej múdrosti predstavuje niečo celkom iné: je „pohoršením“ a „bláznovstvom“ (1 Kor 1, 23 - 24). Kríž bol nástrojom smrti, a predsa z neho vzišiel život. Bol tým, na čo sa nikto nechcel pozerat' a predsa nám zjavil krásu Božej lásky. Preto ho uctieva svätý Boží ľud a oslavuje liturgia dnešného sviatku. Evanjelium sv. Jána nás vedie a pomáha nám vstúpiť do tohto tajomstva. Evanjelista totiž stál práve tam, pod krížom. Hľadá na už mŕtveho Ježiša, zaveseného na dreve a píše: „A ten, ktorý to videl, vydal o tom svedectvo...“ (Ján 19, 35). Svätý Ján vidí a vydáva svedectvo.

Najprv vidí. Ale čo videl Ján pod krížom? Určite to, čo videli iní: Ježiš, nevinný a dobrý, brutálne zomiera medzi dvomi zločincami. Jedna z mnohých nespravodlivostí, jedna z mnohých krvavých obetí, ktoré nemenia dejiny, jedna z mnohých ukážok, že tok udalostí vo svete sa nemení: dobrí sú odstránení a zlí víťazia a prosperujú. V očiach sveta je kríž prehrou. Aj nám hrozí nebezpečenstvo, že sa zastavíme pri tomto prvom povrchnom pohľade, že neprijmeme logiku kríža; že neprijmeme, že Boh nás zachraňuje dovoľujúc, aby sa na ňom vyzúrilo zlo sveta. Neprijať, alebo len slovami, Boha slabého a ukrižovaného a snívať o bohu silnom a triumfálnom. Je to veľké pokušenie. Koľkokrát túžime po kresťanstve víťazov, po triumfálnom kresťanstve, ktoré by bolo dôležité a významné, oslavované a uctievané. Ale kresťanstvo bez kríža je svetské a stáva sa neplodným.

Svätý Ján videl v kríži Božie dielo. Spoznal v ukrižovanom Kristovi Božiu slávu. Nehľadiac na zdanie videl, že On neprehral, ale je Boh, ktorý sa dobrovoľne ponúka za každého človeka. Prečo to urobil? Mohol si zachrániť život, mohol sa držať obďaleč od našich najbiednejších a najkrutejších dejín. A predsa, chcel vojsť do vnútra, ponoriť sa do nich. Preto si vybral najťažšiu cestu: kríž. Aby nebol na zemi žiadny človek až tak zúfalý, že by sa s ním nemohol stretnúť. Dokonca aj v beznádeji, v tme, v opustenosti, v hanbe za svoju biedu a omyly. Práve tam, kde si myslíme, že Boh nemôže byť, práve tam vstúpil. Aby zachránil kohokoľvek, kto je zúfalý, chcel okúsiť zúfalstvo. Aby sa naša najtrpkějšía beznádej stala aj jeho, zvolal na kríži: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ (Mt 27, 46; Ž 22,1). Zvolanie, ktoré zachraňuje. Zachraňuje, lebo Boh zobral na seba dokonca aj našu opustenosť. S ním už nie sme viac sami, už nikdy viac.

Ako sa môžeme naučiť vidieť v kríži slávu? Niektorí svätí učili, že kríž je ako kniha, ktorú, treba otvoriť a čítať, aby sme ju spoznali. Knihu nestačí kúpiť, pozrieť sa na ňu a vystaviť si ju doma na peknom mieste. To isté platí pre kríž: je namalovaný alebo vytesaný na mnohých miestach našich chrámov. Krížikov je nespočetne veľa: na krku, v dome, v aute, vo vrecku. Ale neosoží nám to, ak sa nezastavíme, nezahľadáme na Ukrižovaného a neotvoríme mu srdce, ak sa nenecháme očariť jeho ranami, otvorenými pre nás, ak sa naše srdce nenaplní dojatím a nebudeme plakať pred Bohom, ktorý je zranený z lásky k nám. Ak tak neurobíme, kríž pre nás zostane

neprečítanou knihou, ktorej názov a autora dobre poznáme, ale ktorá nemá vplyv na náš život. Neobmedzujme kríž iba na predmet zbožnosti a o to menej na politický symbol alebo na znak náboženského a sociálneho významu.

Z nazerania na kríž vychádza druhý krok: vydávanie svedectva. Keď sa pohľadom ponoríme do Ježiša, jeho tvár sa začne odrážať na našej: jeho črty sa stanú našimi, Kristova láska si nás podmaní a premení nás. Myslím na mučeníkov, ktorí v tomto národe vydávali svedectvo Kristovej lásky vo veľmi ťažkých časoch, keď všetky okolnosti radili mlčať, zostať v bezpečí, nevyznávať vieru. Ale nemohli, nemohli nevydávať svedectvo. Koľko ušľachtilých ľudí trpelo a zomrelo tu na Slovensku kvôli menu Ježiš! Svedectvo naplnené z lásky k Tomu, na koho toľko hľadeli. Tak, až sa mu začali podobať, dokonca aj v smrti.

Myslím aj na naše časy, v ktorých nechýbajú príležitosti vydávať svedectvo. Tu, vďaka Bohu, nie sú kresťania prenasledovaní, ako v mnohých iných častiach sveta. Zosvetštenie a vlažnosť však znehodnocujú svedectvo, kým kríž vyžaduje jasné svedectvo, pretože kríž nechce byť zástavou, ktorú by vystavovali, ale čistým prameňom nového spôsobu života. Aký spôsob? Ten evanjeliový, toho z Blahoslavenstiev. Svedok, ktorý má kríž v srdci a nie iba na krku, nevidí nikoho ako nepriateľa, ale všetkých ako bratov a sestry, za ktorých Ježiš dal život. Svedok kríža si nepamätá krivdy z minulosti a nenarieka nad prítomnosťou. Svedok kríža nepoužíva podvodné spôsoby a svetskú moc: nechce vnucovať sám seba a svojich, ale obetovať svoj život za iných. Nehľadá vlastné výhody, aby sa potom ukázal zbožný: toto by bolo náboženstvo pretvárania, nie vydávanie svedectva ukrižovaného Boha. Svedok kríža nasleduje len jednu stratégiu, tú Majstrovu: pokornú lásku. Nestará sa o prízemné víťazstvá, pretože vie, že Kristova láska je plodná v každodennom živote a všetko pretvára, ale zvnútra ako semienko, ktoré padlo do zeme, zomrelo a prináša ovocie.

Drahí bratia a sestry, videli ste svedkov. Zachovajte si milú spomienku na osoby, ktoré vás živilí a vychovávali vo viere. Boli to skromní a jednoduchí ľudia, ktorí dali svoj život, milovali až do konca. To sú naši hrdinovia, hrdinovia každodennosti a práve ich životy menia dejiny. Svedkovia plodia nových svedkov, lebo sú darcami života. Takto sa šíri viera: nie mocou sveta, ale múdrosťou kríža; nie štruktúrami, ale svedectvom. A dnes, vo vyzývavom tichu kríža, sa nás všetkých Pán pýta sa aj teba: „Chceš byť mojim svedkom?“.

Na Kalvárii stála s Jánom Matka Božia. Nikto nevidel tak ako ona otvorenú knihu kríža a nevydal o tom svedectvo skrze pokornú lásku. Na jej príhovor prosíme o milosť obrátiť pohľad srdca na Ukrižovaného. Vtedy naša viera bude prekvitať v plnosti, vtedy naše svedectvo prinesie ovocie.